

gens Størrelse. I de fleste Tilfælde kan man vel gaa ud fra, at Parterne ikke vil gaa Domstolsvejen, men det kan dog dreje sig om saa store Beløb og være af saa stor Vigtighed for de paagældende, at man ikke bør unddrage Domstolene dette Spørgsmaal, som utvivlsomt efter Sagens Beskaffenhed falder ind under Domstolenes Omraade. Man kan ikke komme bort fra det ved at erklære, at den foreslaaede Kommission er en Domstol. Det er i Virkeligheden en administrativ Institution, som afgør dette Spørgsmaal endda uden Appel og ganske endeligt. Netop angaaende det Spørgsmaal, [jeg] nævned, hvor den tilskadekomne var livsforsikret eller ulykkesforsikret, kan det jo have Betydning, at dette Spørgsmaal bliver prøvet ved Domstolene. Jeg er for saa vidt tilfreds med den højtærede Ministers Udtalelse om, at det ikke var Meningen, at BARNES Erstatningspligt skulde begrænses derved, at det viser sig, at den paagældende ogsaa faar Erstatning ad anden Vej, men dette burde saa staa udtrykkeligt i Lovens Tekst, hvad det ikke gør, men hvad det f. Eks. gør i forskellige udenlandske Love om den Slags Emner.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Kreaturer paa Banen, kan man nu alligevel ikke slippe saa let over det, som den højtærede Minister søgte at gøre, thi det er ikke altid Ejernes Skyld, at Kreaturerne bliver kørt over; det er ikke altid, at Jernbanen er fri for Skyld, naar Kreaturer kommer noget til. Men det er naturligvis et Detailpunkt, som ikke har saa stor Betydning.

Ministeren for offentlige Arbejder (Hassing Jørgensen): Jeg kan ikke se, i hvilke Tilfælde det skulde kunne være BARNES Skyld, at et Kreatur kommer ind paa Banen. (Axel Møller: At det bliver kørt over!). Ja, men naar det ikke kommer ind paa Banelinien, vil det heller ikke kunne blive kørt over. Der er neppe nogen Tvivl om, at en Ko, som forvilder sig ind paa Banelinien, gør det paa sin Ejers Ansvar.

Det ærede Medlem holder saa stærkt paa, at det bør være Domstolene forbeholdt at træffe den endelige Afgørelse af Erstatningens Størrelse, og det ærede Medlem rører her ved en ganske principiel Ting, det er klart nok. Jeg vil gøre opmærksom paa, at i næsten alle Tilfælde, hvor Fastsættelsen af Erstatningens Størrelse er forbundet med særlige Vanskeligheder, vil man i Domsafgørelserne netop

se Spørgsmaalet om Erstatningens Størrelse henvist til særlige uvildige Mænds Afgørelse. Altsaa netop i de Tilfælde, hvor Erstatningens Størrelse volder Vanskelighed, vil en almindelig Domstol skyde dette Spørgsmaal fra sig og henskyde det til uvildige Mænds Afgørelse. Det er i Overensstemmelse med denne Betragtning og denne Praksis fra Domstolenes Side, at det her i Lovforslaget er foreslaaet, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Erstatning skal gives, kan appelleres til Domstolene, men selve Erstatningens Størrelse kan ikke være Genstand for nogen Appel, fordi den fastsættes af en Kommission, der er nedsat paa en særlig Maade og i Besiddelse af særlig Sagkundskab.

Formanden: Det 6te Medlem for Københavns Amt har Ordet for en kort Bemærkning.

Axel Møller: Med Hensyn til Kreaturer, der kommer ind paa Banen, er det en lidt underlig Logik, Ministeren anvender, naar han siger, at det ikke kan være BANENS Skyld, at KOEN kommer ind paa Banelinien. Det kan nemlig udmærket godt være BANEPERSONALET'S Skyld, at KOEN bliver kørt over, og det er derved Skaden sker, saa Spørgsmaalet falder ikke væk dermed. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal om Domstolenes Adgang til at fastsætte Erstatningens Størrelse vil jeg gøre opmærksom paa, at ganske vist har man hidtil ofte henvist Spørgsmaal om Erstatningernes Størrelse til uvildige Mænd; men mere og mere har Domstolene selv taget Afgørelsen af den Slags Ting i deres Haand, og efter den nye Retsplejelov vil det ikke blive Tilfældet, at man først afsiger en Dom om Erstatningspligt og derefter henviser Spørgsmaalet om Erstatningens Størrelse til uvildige Mænd. I hvert Tilfælde bør der foreligge Adgang for Domstolene til at kritisere en saadan Kommissions Afgørelse af Erstatningsspørgsmaalet.

Endelig vil jeg til det ærede Medlem fra Assens have Lov til at bemærke, at han ganske rigtig hævdede, at Rettens Vej ofte er overmaade lang; men vi er jo i Færd med at lade træde i Kraft den nye Retsplejelov, som er vedtaget, og blandt andre GODE, som denne skulde medføre, er ogsaa en hurtigere Afgørelse af Sagerne end den, der hidtil har fundet Sted, og saa forekommer det mig, at det er at gøre sig til Formynder for Parterne at sige til dem, at ingen af dem — og det er navnlig den private